

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

การสื่อสารระหว่างประเทศเกิดขึ้นเมื่อเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชนได้พัฒนาถึงจุดที่สามารถถูกลำเข้าสู่ดินแดนของประเทศอื่นได้ ในช่วงคริสต์วรรษที่ 19 จนถึงปัจจุบันเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์พัฒนาขึ้นจนทำให้โลกก้าวเข้าสู่ยุคการสื่อสารไร้พรมแดน นั่นคือข้อมูล ข่าวสาร ความบันเทิงต่าง ๆ มิได้เป็นเพียงเรื่องราวในระดับประเทศเท่านั้น แต่ได้กลายเป็นเรื่องราวระหว่างประเทศ เกือบทุกแห่งในโลกสามารถรับข้อมูล ข่าวสาร ความบันเทิงของอีกประเทศหนึ่งได้โดยอาศัยความก้าวหน้าของดาวเทียมเป็นเครื่องขยายสัญญาณ ทำให้ทุกวันนี้ข้อมูลข่าวสารความบันเทิงที่ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ไหลข้ามพรมแดนไปมาระหว่างประเทศมีปริมาณมากขึ้น

สื่อกระจายเสียงที่ไหลผ่านข้ามพรมแดนระหว่างประเทศนั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากผู้ส่งสารหรือประเทศเจ้าของสัญญาณมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่กลุ่มผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ทั้งนี้อาจเป็นไปเพื่อเจตนาในการบ่อนทำลาย หรือเพื่อสร้างความขัดแย้งให้เกิดขึ้นภายในประเทศเหล่านั้น เช่น การกระจายเสียงของสถานีวิทยุที่เรียกว่า clandestine station ซึ่งเป็นการกระจายเสียงจากสถานีลับที่ไม่เปิดเผยแหล่งที่มา ส่วนใหญ่การกระจายเสียงของสถานีลักษณะนี้จะออกอากาศจากนอกประเทศแต่มุ่งให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนในประเทศที่ตกเป็นเป้าหมาย จุดมุ่งหมายในการออกอากาศก็เพื่อการบ่อนทำลายทางการเมือง และสร้างความขัดแย้งให้แก่ประเทศผู้รับเป็นหลัก ตัวอย่างเช่น ในระหว่างสงครามอ่าวเปอร์เซียมีสถานีวิทยุลับทั้งจากฝ่ายประเทศอิรัก และอิหร่านออกอากาศสร้างความสับสนทางการเมืองแก่ประชาชนฝ่ายตรงข้ามอยู่ตลอดเวลา

การกระจายเสียงที่มีเจตนาของผู้ส่งเป็นที่ตั้งอีกลักษณะหนึ่ง คือ การกระจายเสียงของสถานีวิทยุที่เรียกว่า surrogate station ซึ่งเป็นวิทยุกระจายเสียงข้ามพรมแดนอีกแบบหนึ่งที่ผู้ผลิตมีเจตนาส่งถึงผู้รับโดยอ้างว่ากำลัง "ทำหน้าที่แทน" สื่อมวลชนที่ขาดอิสรภาพในประเทศเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น กรณีที่สหรัฐอเมริกาลงทุนเป็นจำนวนเงินถึง 30 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพื่อขอให้รัฐบาลไทยในสมัยของนายบรรหาร ศิลปอาชา เป็นนายกรัฐมนตรี (พ.ศ. 2539) อนุญาตให้ใช้สถานีวิทยุเอเชียเสรี (Radio Free Asia) เพื่อกระจายข่าวไปยังประเทศเพื่อนบ้านโดยรอบของไทย คือ จีน ลาว เวียดนาม กัมพูชา และพม่า โดยอ้างว่าประชาชนในประเทศดังกล่าวถูกรัฐบาลของตนปิด

กันและบิดเบือนข่าวสาร จึงจำเป็นต้องทำหน้าที่แทนสื่อมวลชนที่ขาดเสรีภาพในประเทศเหล่านั้น (วิภา อุตมฉันท, 2544: 3-4)

ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นสื่อกระจายเสียงข้ามพรมแดนที่มีเจตนาเพื่อบ่อนทำลายทางการเมือง ถือเป็นส่วนหนึ่งในการใช้กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อปลุกกระดมและขยายความขัดแย้ง ผู้ส่งสารมีเจตนาอยู่ที่ผู้รับสารในอีกประเทศหนึ่ง ดังนั้นเนื้อหาของสารจึงได้รับการปรุงแต่งขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนาของผู้ส่งสารอย่างรอบคอบ แต่ในขณะที่สื่อกระจายเสียงที่ไหลผ่านข้ามพรมแดนไปมาระหว่างประเทศนั้นอาจไม่ได้มาจากเจตนาของประเทศเจ้าของสัญญาณเป็นที่ตั้ง

Spillover broadcasting เป็นการกระจายเสียงข้ามพรมแดนแบบหนึ่งที่ไม่มีเจตนารมณ์ของผู้ส่งสารเป็นจุดเริ่มต้น spillover signal คือสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ที่ข้ามพรมแดนเข้าไปในประเทศใกล้เคียงโดยประเทศเจ้าของสัญญาณไม่ได้มีเจตนาที่จะให้การกระจายเสียงของตนรุกเข้าไปในประเทศอื่น ITU (International Telecommunication Union) หรือสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศให้การรับรองว่า spillover signal เป็นลักษณะพิเศษทางธรรมชาติของคลื่นวิทยุ และเป็นปัญหาเฉพาะทางเทคนิคที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ (วิภา อุตมฉันท, 2544: 4)

นั่นคือประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกัน และมีภูมิประเทศที่เอื้ออำนวยต่อการไหลผ่านของคลื่นสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จะสามารถรับรายการวิทยุและโทรทัศน์จากสัญญาณ spillover ของอีกประเทศหนึ่งได้ Spillover จะมีผลกระทบมากเป็นพิเศษกับประเทศขนาดเล็กที่มีพรมแดนใกล้ชิดกับประเทศที่มีพรมแดนขนาดใหญ่กว่าและมีอิทธิพลมากกว่า โดยเฉพาะเมื่อประชาชนทั้งสองฝ่ายต่างพูดภาษาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ประเทศแคนาดาซึ่งมีพรมแดนติดกับประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นระยะทางกว่าสี่พันไมล์ ลักษณะเช่นนี้ทำให้ประชาชนชาวแคนาดาสามารถรับรายการโทรทัศน์จากสัญญาณ spillover ของอเมริกาได้ และรายการของอเมริกาก็สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนชาวแคนาดาได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะประชาชนชาวแคนาดาที่พูดภาษาอังกฤษ หรือ ตัวอย่างเช่น ประเทศลาวประเทศเพื่อนบ้านของไทยซึ่งมีพรมแดนติดกับประเทศไทยถึงกว่า 1,750 กิโลเมตร ทำให้ประชาชนลาวที่มีเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และสามารถรับรายการวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศไทยได้ นิยมรับฟังและรับชมวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศไทย ทั้งนี้เนื่องจากศักยภาพของสื่อไทยที่มีประสิทธิภาพเหนือกว่าสื่อลาวในทุกด้าน (วิภา อุตมฉันท, 2544: 4-5)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยให้ความสนใจกับการกระจายเสียงในลักษณะ Spillover broadcasting โดยมีจุดประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาแบบแผนพฤติกรรมการเปิดรับ และสาเหตุปัจจัยที่มีผลต่อปฏิกิริยาตอบสนองของผู้รับสารชาวไทยต่อสัญญาณ spillover broadcasting ที่ข้ามเข้ามาจากประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทย

เมื่อพิจารณาประเทศไทยแล้วจะเห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีพรมแดนติดกับประเทศเพื่อนบ้านโดยรอบทั้งสิ้นสี่ด้าน คือ พรมแดนไทย-กัมพูชาประมาณ 800 กิโลเมตร พรมแดนไทย-พม่าประมาณ 2,202 กิโลเมตร พรมแดนไทย-ลาวประมาณ 1,750 กิโลเมตร (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ, 2540) และพรมแดนไทย-มาเลเซียประมาณ 646 กิโลเมตร (สุชุม ไพรัชการ, 2522)

จากข้อเท็จจริงทางภูมิศาสตร์ที่มีพรมแดนติดต่อกันดังกล่าวจึงทำให้สัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ของประเทศเหล่านี้สามารถไหลผ่านข้ามพรมแดนเข้ามาในประเทศไทยได้ ส่วนความชัดเจนของสัญญาณที่ไหลผ่านเข้ามานั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน เช่น ระยะทางหรือระยะห่างระหว่างสถานีส่งสัญญาณจากประเทศที่เป็นเจ้าของสัญญาณกับประเทศไทย สภาพทางภูมิศาสตร์ตามบริเวณแนวชายแดนของแต่ละประเทศ กำลังส่งของเครื่องส่งสัญญาณ รวมเทคโนโลยีทางการสื่อสารของแต่ละประเทศด้วย

วอร์โลมอนต์ (Warlaumont, 1988) ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านต่างๆที่มีผลต่อระดับความรุนแรงที่แตกต่างกันของการกระจายเสียงข้ามพรมแดน คือ

1. ความใกล้ชิดกันทางภูมิศาสตร์ (geographical proximity) กล่าวคือ ยิ่งประเทศมีอาณาเขตติดต่อกันมากผลกระทบของการกระจายเสียงข้ามพรมแดนก็ยิ่งมีมาก เพราะเส้นกันอาณาเขตระหว่างประเทศไม่ได้เป็นอุปสรรคขวางกั้นสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ที่สามารถข้ามไปมาระหว่างกันได้ โดยเฉพาะหากแนวพรมแดนระหว่างประเทศไม่มีอุปสรรคกีดขวางสัญญาณที่ข้ามเข้ามา เช่น แนวภูเขาสูง หรือป่าทึบ ทำให้สัญญาณสามารถข้ามเข้ามาได้อย่างสะดวกและชัดเจน

2. ความไม่สงบทางการเมือง (political unrest) กล่าวคือ ผลกระทบของการกระจายเสียงข้ามพรมแดนจะมีความรุนแรงมากขึ้นหากสถานการณ์ทางการเมืองภายในประเทศที่สามารถรับสัญญาณอยู่ในภาวะที่ไม่สงบ เนื่องจากอาจมีการใช้ประโยชน์จากการกระจายเสียงสัญญาณในลักษณะเป็นโฆษณาชวนเชื่อ หรือโจมตีประเทศตรงข้ามอันจะนำมาซึ่งความขัดแย้งและความสับสนระหว่างประชาชนและรัฐบาลของประเทศนั้นๆ

3. ฐานะทางเศรษฐกิจ (financial resources) เดวิต (Joseph A.Devitc) ได้กล่าวไว้ว่า “เทคโนโลยีทำให้เกิดการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมได้ง่าย สะดวก และหลีกเลี่ยงไม่ได้” ซึ่งสิ่งที่เป็นตัวกำหนดถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในประเทศต่างๆได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ หากประเทศใดมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี เทคโนโลยีด้านการสื่อสารก็จะก้าวหน้าพัฒนาตามไปด้วย ซึ่งความก้าวหน้านี้ทำให้ได้เปรียบในเรื่องประสิทธิภาพในการส่งสัญญาณ ยิ่งไปกว่านั้นคุณภาพและความน่าสนใจของรายการต่างๆของวิทยุและโทรทัศน์ก็เกี่ยวข้องกับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจอย่างมาก รายการกระจายเสียงของประเทศที่เศรษฐกิจล้ำหน้ากว่าจะอยู่ในฐานะครอบงำประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่า เห็นได้ชัดจากตัวอย่างกรณี spillover broadcasting ของประเทศอเมริกาซึ่งสามารถตอบสนองและเป็นที่ยอมรับของประชาชนชาวแคนาดามากกว่ารายการที่ผลิตโดยประเทศแคนาดาเอง ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโทรทัศน์ในแคนาดาที่ไม่สามารถเจริญเติบโตเท่าที่ควร

4. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ไม่แน่นอน (ebb and flow of relation) กล่าวคือ ในแต่ละช่วงของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้น ความสัมพันธ์ของประเทศที่เป็นเจ้าของสัญญาณกับประเทศปลายทางที่รับสัญญาณจะมีความแปรเปลี่ยนไปตามระยะความสัมพันธ์ ดังนั้นการกระจายเสียงรายการที่ข้ามไปมาระหว่างกันก็จะมีระดับความรุนแรงและความอ่อนไหวในระดับที่แตกต่างกันด้วย

5. สถานะแห่งอำนาจที่เท่าเทียมหรือไม่เท่าเทียม (equal and unequal stature) กล่าวคือ ประเทศที่เข้มแข็งใหญ่โตทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง และการทหารย่อมมีอิทธิพลเหนือประเทศที่เล็กกว่าและอ่อนแอกว่า ดังนั้นประเทศเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลมากกว่าทั้งในด้านปริมาณสัญญาณที่ข้ามพรมแดนไป และทิศทางการไหลของสัญญาณซึ่งมักมีลักษณะเป็นการไหลทิศทางเดียว(one way flow)จากประเทศที่มีอำนาจมากกว่าไปสู่ประเทศที่มีอำนาจน้อยกว่า

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยให้ความสนใจไปที่พรมแดนทางภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งประเทศไทยมีพรมแดนติดกับประเทศมาเลเซีย ประเทศมาเลเซียตั้งอยู่ทางทิศเหนือของเส้นศูนย์สูตร ใจกลางเอเชียอาคเนย์ ประเทศประกอบด้วยพื้นที่ 2 ส่วนด้วยกัน คือ มาเลเซียตะวันตก หรือคาบสมุทรมมาเลเซีย และมาเลเซียตะวันออก ประเทศมาเลเซียประกอบด้วยรัฐทั้งหมด 13 รัฐ มาเลเซียเป็นประเทศที่มีประชากรหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่ร่วมกัน โดยแบ่งเป็นสัดส่วนดังนี้ คือ เชื้อชาติมาเลย์ 58% เชื้อชาติจีน 26% เชื้อชาติอินเดีย 7% และชนพื้นเมืองอื่นๆอีก 9% โดยมีประชากรส่วนใหญ่ของประเทศนับถือศาสนาอิสลาม (สุรชาติ บำรุงสุข, 2542: 143)

จากกรณีการกระจายเสียงข้ามพรมแดนระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซียล้วนประกอบด้วยปัจจัยต่างๆดังที่ วอร์โลมอนต์ ได้กล่าวไว้ โดยในเรื่องความใกล้ชิดกันทางภูมิศาสตร์พรมแดนทางภาคใต้ของไทยมีพื้นที่ติดกับรัฐกลันตัน รัฐเคดาห์ รัฐเปรัก และรัฐเปอร์ลิส ของประเทศมาเลเซีย โดยมีเทือกเขาสันกาลาคีรีเป็นแนวเขตแดนสำคัญ จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยที่มีพื้นที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซียมี 4 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส โดยมีรายละเอียดดังนี้

จังหวัดสตูลมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียทั้งพื้นดินและพื้นน้ำ ส่วนที่เป็นพื้นดินเป็นเทือกเขาสูงชันและป่าที่ติดกับรัฐเปอร์ลิสและรัฐเคดาห์ของประเทศมาเลเซีย จังหวัดสตูลและประเทศมาเลเซียไม่มีเส้นทางคมนาคมทางบกติดต่อกัน

จังหวัดสงขลามีพื้นที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซีย คือ ทิศใต้ของจังหวัดสงขลาในพื้นที่ของอำเภอสะเดาและอำเภอนาทวีติดกับรัฐเคดาห์และรัฐเปอร์ลิสของประเทศมาเลเซีย รวมระยะทางประมาณ 100 กิโลเมตร

จังหวัดยะลามีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียโดยถือเอายอดเขาปันน้ำเป็นเขตแดนสำคัญ ทิศใต้ของพื้นที่อำเภอเบตงบางส่วนติดกับรัฐเปรัก ทิศตะวันตกของพื้นที่อำเภอกาบัง อำเภอเยหา อำเภอบันนังสตา อำเภอธารโต และอำเภอเบตงติดกับรัฐเคดาห์ของประเทศมาเลเซีย รวมทั้งสิ้นมีอาณาเขตติดต่อกันประมาณ 208 กิโลเมตร

จังหวัดนราธิวาสมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย คือ ทิศใต้มีบางส่วนของอำเภอสุคีริน อำเภอแว้ง อำเภอจะนะ ติดกับรัฐกลันตัน ทิศตะวันออกมีพื้นที่บางส่วนของอำเภอสุไหงโกลก อำเภอตากใบ และอำเภอแว้ง ติดกับรัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย

โดยสรุประยะทางติดต่อระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียประมาณ 646 กิโลเมตร โดยเป็นพรมแดนทางบก(แนวสันปันน้ำ)ประมาณ 551 กิโลเมตร และแนวแม่น้ำไกลประมาณ 95 กิโลเมตร

บริเวณแนวชายแดนไทย-มาเลเซียมีช่องทางผ่านเข้าออกทั้งที่ถูกต้องตามข้อตกลงระหว่างประเทศ และช่องทางที่ผิดกฎหมายประมาณ 29 ช่องทาง ประกอบด้วย ช่องทางที่ถูกกฎหมาย 6 ช่องทาง(ด่าน) โดยอยู่ในจังหวัดสตูล 1 ช่องทาง ได้แก่ ด่านวังปราชิน จังหวัดสงขลา 2 ช่องทาง

ได้แก่ ด้านปาดังเบซาร์และด้านสะเดา จังหวัดยะลา 1 ช่องทาง ได้แก่ ด้านเบตง และจังหวัดนราธิวาส 2 ช่องทาง ได้แก่ ด้านตาบาและด้านสุโหงโกลก (สุภูมิ ไพรัชการ, 2522)

สำหรับเส้นทางการค้าระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียที่สำคัญนั้นมีอยู่ 3 เส้นทาง ได้แก่ เส้นทางจากอำเภอสุโหงโกลกของจังหวัดนราธิวาส ออกสู่ตำบลตันตูปันยัง รัฐกลันตันของประเทศมาเลเซีย มีสะพานข้ามแม่น้ำสุโหงโกลกซึ่งสามารถเดินทางได้ทั้งทางรถยนต์และรถไฟ เส้นทางที่สองได้แก่ เส้นทางอำเภอเบตง จังหวัดยะลา ออกสู่ตำบลเก๊ะ รัฐเปอรลิสของประเทศมาเลเซีย สามารถเดินทางโดยรถยนต์ และเส้นทางที่สามคือ เส้นทางอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ออกสู่ตำบลจันโหลน และตำบลปาดังเบซาร์ รัฐเคดาห์ของประเทศมาเลเซีย เส้นทางนี้สามารถเดินทางได้ทั้งทางรถยนต์และรถไฟ (ชื่นชีวา ชีวะธรรม, 2540)

สำหรับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับมาเลเซียตั้งแต่อดีตเป็นต้นมามากจะเป็นไปในลักษณะที่ดีต่อกัน และยังไม่มีความขัดแย้งอย่างเปิดเผยถึงขั้น “เผชิญหน้ากัน” ปัญหาความขัดแย้งบางประการที่เกิดขึ้นระหว่างไทยกับมาเลเซียโดยมากจะเกิดขึ้นบริเวณชายแดนภาคใต้ของไทย ปัญหาที่สำคัญได้แก่ ขบวนการแบ่งแยกดินแดนหรือที่ไทยเรียกว่า “ขบวนการโจรก่อการร้าย” ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการแบ่งแยกดินแดนจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยให้เป็นอิสระหรือขึ้นกับประเทศมาเลเซีย หรือจะเป็นปัญหาพรรคคอมมิวนิสต์มลายาซึ่งมักหลบหนีการกวาดล้างของทางการมาเลเซียเข้ามาอยู่ในดินแดนไทย แต่อย่างไรก็ตามยังมีสาเหตุหลายประการที่สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือระหว่างสองประเทศได้แก่ ความร่วมมือทางด้านการเมือง ความมั่นคง ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจการค้า และทั้งสองประเทศต่างก็เป็นสมาชิกของสมาคมอาเซียนที่ตั้งขึ้นเพื่อความร่วมมือของหมู่ประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ยังมีการกระชับความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำประเทศทั้งสองอย่างต่อเนื่องในสมัยรัฐบาลต่างๆ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกที่จะศึกษาพื้นที่พรมแดนทางภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งประเทศไทยมีพรมแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซียด้วยเหตุผลในขั้นต้นที่ว่า ในบรรดาประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศไทยทั้งหมดนั้น ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีระบบการสื่อสารมวลชนที่มีความก้าวหน้าและพัฒนาทัดเทียมกับประเทศไทยมากที่สุด

ประวัติศาสตร์ของวิทยุในคาบสมุทรมลายา (Malaya) เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1921 เมื่อวิศวกรไฟฟ้าจากรัฐบาลยะโฮ (Jahore Government) A.L. Birch ได้ซื้อเครื่องรับวิทยุเครื่องแรกเข้ามาภายในประเทศ จากนั้นได้ก่อตั้ง Johore Wireless Association ขึ้นและได้เริ่มต้นกระจายเสียง

ด้วยกำลังคลื่นส่ง 300 เมตร และต่อมาได้จัดตั้งองค์กรเดียวกันนี้ในรัฐปีนังและรัฐกัวลาลัมเปอร์ด้วย

ในปี ค.ศ. 1930 Sir Earl จากเมืองท่าสิงคโปร์ได้เริ่มต้นกระจายเสียงคลื่นสั้นนี้ทุกๆสองสัปดาห์ โดยการกระจายเสียงจากสถานี Bukit Petaling ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ผ่านคลื่นกำลังส่ง 325 เมตร จากนั้น Sir Shenton Thomas ได้ก่อตั้ง Studio of Broadcasting Corporation of Malaya และตั้งเครื่องส่งสัญญาณขึ้นที่ภูเขา Caldecott ในสิงคโปร์เมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ.1937 การกระจายเสียงแบบประเทศอังกฤษในแหลมมลายูนั้นต่อมาได้ถูกรวมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกระทรวงข้อมูลข่าวสารแห่งสหราชอาณาจักร (British Information Ministry) หรือที่รู้จักกันในชื่อ Malayan Broadcasting Corporation

จากการรุกรานของประเทศญี่ปุ่นและการสิ้นสุดการปกครองของอังกฤษในสิงคโปร์ในปี 1942 ทำให้ญี่ปุ่นเข้ามาดำเนินการกิจการวิทยุและใช้ช่องสถานีวิทยุที่มีอยู่ในปีนัง มะละกา กัวลาลัมเปอร์ เซเรมบัน และสิงคโปร์เพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. 1943 อังกฤษได้กลับมามีอำนาจและเข้ามาปรับปรุงฟื้นฟูสภาพของสถานีวิทยุอีกครั้ง

วันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 1946 กรมการกระจายเสียงได้ถูกก่อตั้งขึ้นในสิงคโปร์ และเมื่อเกิดภาวะที่เรียกว่า “ภาวะฉุกเฉิน” อันมีสาเหตุมาจากการจลาจลที่เกิดขึ้นในสิงคโปร์ในปี 1948 วิทยุได้กลับมามีความสำคัญและจำเป็นในการกระจายเสียง ทำให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงบริการวิทยุเพิ่มขึ้น

ในช่วงต้นศตวรรษที่ 50 กิจกรรมต่างๆของวิทยุในคาบสมุทรมลายูถูกดำเนินการจากสถานีชั่วคราวใน Jalan Young (Jalan Cenderasari) ในกัวลาลัมเปอร์ และในปลายปี ค.ศ. 1956 ได้ย้ายไปที่ Federal House ในกัวลาลัมเปอร์ ณ ที่นี้การกระจายเสียงในมาเลเซียได้เติบโตขึ้นพร้อมกับการก่อตั้งสถานีขึ้นอีกมากมายทั่วประเทศ รวมทั้งในรัฐซาบาและรัฐซาราวักด้วย โฆษณาทางวิทยุถูกออกอากาศครั้งแรกในปี ค.ศ. 1960 และได้กลายเป็นแหล่งรายได้แหล่งใหม่สำหรับรัฐบาล

ประวัติศาสตร์ของการกระจายเสียงได้ถูกจารึกอีกครั้ง เมื่อกิจการโทรทัศน์ในมาเลเซียมีขึ้นครั้งแรก เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม ค.ศ.1963 ดำเนินการส่งภาพจากห้องส่งชั่วคราวที่ เดวัน ตนกู อับดุล รามัน ในกัวลาลัมเปอร์ ต่อมาในวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ.1969 ได้เคลื่อนย้ายที่ทำการไปยัง

อังกฤษปุระ ซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่สำหรับวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์มาเลเซีย ในปี ค.ศ.1969 กิจกรรมวิทยุโทรทัศน์ได้รวมเข้าด้วยกัน และดำเนินกิจการควบคู่กันไปด้วยใช้ชื่อว่า วิทยุและโทรทัศน์แห่งมาเลเซีย หรือใช้ชื่อย่อว่า RTM (Radio and Television Malaysia) โดยขึ้นอยู่กับกรมการกระจายเสียง (Department of Broadcasting) สังกัดกระทรวงข่าวสาร (Ministry of Information)

เมื่อย้ายที่ทำการมายังสำนักงานใหญ่ อังกฤษปุระ วิทยุและโทรทัศน์ได้รับการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น เวลาในการออกอากาศได้ถูกขยาย ทั้งนี้เพื่อรองรับความต้องการของผู้ชมและผู้ฟัง ชาวมาเลเซียสามารถรับฟังวิทยุ 6 ช่องสถานีตลอด 24 ชั่วโมง โดยมีภาษาให้เลือกรับฟัง 4 ภาษาได้แก่ ภาษามาเลย์ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีนแมนดาริน และภาษาทมิฬ ในขณะที่คาบสมุทรมมาเลเซีย ตะวันออก (ซาบาและซาราวัก) สามารถเลือกรับฟังช่องสถานีวิทยุในภาษาประจำท้องถิ่นของตน

(Sommelad , 1978: 2)

ความก้าวหน้าด้านการกระจายเสียงของมาเลเซียพัฒนาขึ้นมากในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องจากการกำหนด “แผนพัฒนา 2020” (Vision 2020) ซึ่งเป็นแผนพัฒนาที่รัฐบาลมาเลเซียกำหนดขึ้นมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 โดยมีเป้าหมายสำคัญว่ามาเลเซียจะพัฒนาตนเองจากประเทศกำลังพัฒนาไปสู่ความเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 2020 ซึ่งรวมทั้งการพัฒนาในด้านการสื่อสารมวลชนด้วย โดยมีจุดมุ่งหมายให้การกระจายเสียงของรัฐครอบคลุมและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในทุกพื้นที่และทุกเชื้อชาติอย่างทั่วถึง พร้อมทั้งให้การสนับสนุนธุรกิจการสื่อสารมวลชนภายในประเทศอย่างเต็มที่ด้วย (Hamilton, 2000 : 22)

ดังนั้นนอกจากการกระจายเสียงของรัฐแล้ว รัฐยังได้ออกใบอนุญาตแก่เอกชนในการประกอบกิจการวิทยุและโทรทัศน์รวมถึงธุรกิจเคเบิลทีวี และบริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมด้วย ดังจะเห็นได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนสถานีโทรทัศน์ของประเทศมาเลเซีย

Name of station	Mode	year of operation	Coverage	Number of channels
Radio and TV Malaysia	Terrestrial	1963(TV1)	National	1
Radio and TV Malaysia	Terrestrial	1969(TV2)	National	1
Sistem Television Malaysia Bhd.	Terrestrial	1984(TV3)	National	1
Metrovision	Terrestrial	1995	Klang Valley (K.Lumpur ang Selangor State)	1
Mega TV	Cable	1995	National	10
ASTRO	Satellite	1996	National/International	23
National TV	Terrestrial	1997(NTV7)	National	1

Television Channels

Source: Ministry of Information, 1999

จากตารางจะเห็นว่าในปัจจุบันประเทศมาเลเซียมีระบบการกระจายเสียงทั้งในส่วนของภาครัฐและภาคเอกชน โดยสื่อกระจายเสียงประเภทโทรทัศน์ในส่วนของภาครัฐ หรือที่เรียกว่า Radio and Television of Malaysia (RTM) นั้นประกอบด้วยเครือข่ายโทรทัศน์ทั่วประเทศ 2 เครือข่าย คือ RTM1 และ RTM2

ในส่วนของภาคเอกชนประกอบด้วยเครือข่ายโทรทัศน์ทั่วประเทศ 2 เครือข่ายคือ STMB (Sistem Televisyen Malaysia Bhd) หรือที่รู้จักกันว่า TV3 และเครือข่าย National Seven TV Sdn Bhd หรือ NTV7

ส่วนเครือข่ายโทรทัศน์ที่ออกอากาศเฉพาะในเมืองหลวง คือ รัฐกัวลาลัมเปอร์ และรัฐซาลังงอ เรียกว่า เครือข่าย Metrovision นอกจากนี้มาเลเซียยังมีเครือข่ายเคเบิลทีวี คือ MEGA TV ซึ่งนำเสนอสาระความบันเทิงผ่านระบบเคเบิล 10 ช่อง และASTRO Direct-to-U ซึ่งเป็นโทรทัศน์ระบบดาวเทียมนำเสนอรายการโทรทัศน์ 23 ช่อง

ส่วนการกระจายเสียงทางวิทยุของประเทศมาเลเซียประกอบด้วยวิทยุเครือข่ายของรัฐบาล และของเอกชน ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนสถานีวิทยุของประเทศมาเลเซีย

Name of station	Mode	year of	Coverage	Number of
			operation	channels
Radio Malaysia	Terrestrial	1946	National/regional/local	24
Rediffusion Network	Cable	1946	Malaysian Peninsula	2 Cable
Suara Johor(best 104)	Terrestrial	1984	Malaysian Peninsula	1
Time Highway Radio	Terrestrial	1994	National	1
Suara Johor	Terrestrial	1994	Central Peninsular Malaysia	1
Radio Rediffusion	Terrestrial	1996	National	1
CATS Radio	Terrestrial	1996	Sarawak	1
ASTRO Radio	DTU/Satellite	1996	National/International	8

Radio Channels

Source:Ministry of Information,1999

การกระจายเสียงวิทยุนั้นมีทั้งวิทยุที่มีรัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการและวิทยุที่มีเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ วิทยุที่เป็นของรัฐบาลคือ Radio Malaysia มีเครือข่ายวิทยุ 9 เครือข่าย โดยมีสถานีวิทยุตามส่วนต่างๆของประเทศ 24 สถานีด้วยกัน ในส่วนของภาคเอกชนมีเครือข่ายวิทยุที่ออกอากาศทั่วประเทศ 3 เครือข่าย คือ Time Highway Radio และ Radio Rediffusion ส่วนอีกหนึ่งเครือข่ายคือ ASTRO Radio เป็นการกระจายเสียงวิทยุในระบบดิจิตอลผ่านดาวเทียม โดยมีสถานีวิทยุ 16 ช่องสถานี วิทยุที่ดำเนินการโดยภาคเอกชนต่อมาได้แก่ Suara Johor (Best 104) ออกอากาศกระจายเสียงในส่วนคาบสมุทรมมาเลเซีย และ Suara Johor ออกอากาศกระจายเสียงในคาบสมุทตอนกลางของมาเลเซีย ส่วน CATS Radio ออกอากาศกระจายเสียงไปยังรัฐซาลาวักของประเทศมาเลเซีย วิทยุในระบบเคเบิลของมาเลเซีย คือ Rediffusion Network ออกอากาศกระจายเสียงในคาบสมุทรมมาเลเซีย ผ่านระบบเคเบิล 2 ช่องสถานี

จากสภาพเบื้องต้นของระบบวิทยุและโทรทัศน์ของประเทศมาเลเซียจะเห็นได้ว่ามีความก้าวหน้าและพัฒนาทัดเทียมกับประเทศไทย ซึ่งความก้าวร้มนาดังกล่าวก็เป็นส่วนสำคัญที่มีผลต่อสัญญาณ spillover ของมาเลเซียที่ไหลผ่านเข้ามายังประเทศไทย และอาจยังมีผลต่อพฤติกรรมกรรรมการเปิดรับของผู้รับสารชาวไทยด้วย

นอกจากเหตุผลในชั้นต้นเรื่องความก้าวหน้าของระบบการสื่อสารมวลชนแล้ว เมื่อพิจารณาพื้นที่ชายแดนทางภาคใต้จะเห็นได้ว่า พื้นที่ทางภาคใต้ตอนล่างของประเทศไทยซึ่งมีพรมแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซียนั้นเป็นพื้นที่ที่ประชากรส่วนใหญ่มีวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตที่แตกต่างจากประชากรของประเทศ เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่ชายแดนภาคใต้นับถือศาสนาอิสลามมากกว่าพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติไทย ในจำนวนประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามและพุทธศาสนานั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มหลักๆคือ คนไทยมุสลิม คนไทยพุทธเชื้อสายจีน และคนไทยพุทธเชื้อสายไทย

การสำรวจของสำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เขตการศึกษา 2 และ 3 และส่วนทะเบียนทั่วไป กรมการปกครอง ได้แสดงสถิติข้อมูลการนับถือศาสนาพุทธและศาสนาอิสลามของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลการนับถือศาสนาพุทธและศาสนาอิสลามของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย

จังหวัด	พื้นที่ (ล้านไร่)	ประชากร	ไทยมุสลิม	ไทยพุทธ	อัตราส่วนของ ไทยมุสลิมกับ ไทยพุทธ
สงขลา	4.62	1,232,600	319,092	908,389	1:2.84
สตูล	1.55	263,515	172,862	55,807	3.09:1
ยะลา	2.81	451,937	310,706	139,624	2.22:1
นราธิวาส	2.80	662,350	542,954	118,198	1.59:1
ปัตตานี	1.21	612,127	505,255	81,107	6.22:1
รวม	13.00	3,222,529	1,850,869	1,303,125	1.42:1

ที่มา : คณะทำงานศึกษาปัญหา 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จากตารางแสดงให้เห็นว่าประชากรที่นับถือศาสนาอิสลาม หรือที่เรียกว่า “คนไทยมุสลิม” นั้นกลายเป็นประชากรส่วนใหญ่ของพื้นที่ชายแดนภาคใต้ การที่ประชากรส่วนใหญ่ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นคนไทยมุสลิม ทั้งนี้เพราะท้องถิ่นนี้มีประวัติศาสตร์ที่ผูกพันอยู่กับประเทศมาเลเซีย และเคยเป็นดินแดนที่ขึ้นกับประเทศมาเลเซียก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในความปกครองของไทย และหลังจากที่เข้ามาอยู่ในความปกครองของประเทศไทยแล้ว ก็ยังคงมีเจ้าผู้ครองนครที่มีเชื้อสายชาวมุสลิมสืบต่อมามากกว่า 50 ปี จนกระทั่งได้มีการรวมอำนาจการปกครองเข้าสู่ส่วนกลางในสมัย

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 และต่อมาก็ได้ให้แต่ละจังหวัดอยู่ภายใต้บังคับบัญชาโดยตรงกับกระทรวงมหาดไทย (นันทวรรณ ภู่ว่าง, 2527) ดังนั้นแบบแผนในการนับถือศาสนาอิสลาม และการมีวิถีชีวิตแบบมลายู-อิสลามของประชาชนที่สืบเชื้อสายมุสลิมจึงยังคงปฏิบัติสืบต่อมาจนกระทั่งปัจจุบัน ซึ่งความคล้ายคลึงกันในเรื่องการนับถือศาสนาและวิถีชีวิตระหว่างประชากรของประเทศมาเลเซียและประชากรส่วนใหญ่ของพื้นที่ชายแดนภาคใต้เองที่ทำให้เกิดประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาเรื่องการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซีย ทั้งนี้เนื่องจากอาจเป็นไปได้ว่าวัฒนธรรมของชาวมุสลิมที่ถ่ายทอดผ่านทางสื่อกระจายเสียงของประเทศมาเลเซียอาจจะสามารถตอบสนองความต้องการของประชากรชาวไทยมุสลิมในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ของไทยได้

นอกจากนี้ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้วว่าประชากรในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ประกอบด้วคนไทยที่นับถือศาสนาแตกต่างกันและมีเชื้อสายต่างถึง 3 กลุ่ม นั่นคือ คนไทยมุสลิม คนไทยพุทธเชื้อสายจีน และคนไทยพุทธเชื้อสายไทย โดยคนไทยทั้ง 3 กลุ่มนี้จะกระจายตัวอยู่ตามพื้นที่ต่างๆ ของชายแดนภาคใต้ของไทย เช่น คนไทยพุทธเชื้อสายจีนส่วนมากอาศัยอยู่ในตัวเมือง บริเวณพื้นที่ค้าขาย โดยมักประกอบอาชีพค้าขาย ส่วนคนไทยมุสลิมมักอาศัยอยู่ตามแนวพรมแดนระหว่างประเทศ และพื้นที่รอบนอกตัวเมือง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายตามแนวชายแดน และบางส่วนมีอาชีพเกษตรกรรมยางพารา สวนผลไม้ สวนกาแฟ และรับจ้างทั่วไป ส่วนคนไทยพุทธเชื้อสายไทยมักประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรมเป็นหลัก และอาศัยอยู่ตามพื้นที่รอบนอกตัวเมือง

การที่ประชากรในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มีแบบแผนในการนับถือศาสนาที่แตกต่างกัน สิ่งหนึ่งซึ่งผูกพันอยู่กับการนับถือศาสนาและเชื้อสายของแต่ละกลุ่ม คือ การใช้ภาษา แน่นอนว่าประชากรตามแนวชายแดนภาคใต้ในปัจจุบันนั้นใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาราชการของประเทศไทยในการติดต่อและดำเนินชีวิตประจำวัน แต่จากการที่มีศาสนาและเชื้อสายแตกต่างกันทำให้คนไทยบางกลุ่มในพื้นที่ชายแดนภาคใต้สามารถเข้าใจภาษาอื่นที่นอกเหนือจากภาษาไทย เช่น คนไทยบางกลุ่มที่นับถือศาสนาอิสลาม มีเชื้อสายมุสลิม และมีวิถีชีวิตแบบมลายู-อิสลาม จะมีความสามารถในการเข้าใจภาษามลายู ซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่ในวัฒนธรรมของชาวอิสลาม

ภาษามลายูที่ใช้กันอยู่ทางพื้นที่ชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นภาษามลายูพื้นเมือง หรือเรียกว่า “ภาษาะวี” ภาษาะวีเป็นภาษาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษามลายูที่ใช้อยู่ในรัฐทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซียที่ติดกับประเทศไทย เช่น รัฐกลันตัน รัฐเคดาห์ รัฐเปรัก แม้ว่าภาษามลายูพื้นเมืองที่คนไทยมุสลิมตามชายแดนภาคใต้ใช้อยู่จะแตกต่างกับภาษามลายู

กลาง (Bahasa Malaysia) ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติที่ใช้กันอยู่ในกิจการต่างๆของประเทศมาเลเซียก็ตาม แต่ก็ยังคงมีความคล้ายคลึงกัน และเป็นภาษาที่สามารถสื่อสารเข้าใจกันได้

(อาณัติ หมานสนิท, 2531)

ภาษามาเลย์ที่ใช้กันอยู่ในแถบชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยเป็นภาษามาเลย์พื้นเมือง ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในหมู่คนไทยมุสลิมที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนภาคใต้ของไทย แม้ว่าในปัจจุบันนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาภาคบังคับของประเทศไทยจะเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประชากรชาวไทยมุสลิมรุ่นใหม่ได้เรียนรู้ภาษาไทยและนิยมใช้ภาษาไทยในการสื่อสารมากกว่าภาษามาเลย์พื้นเมือง แต่กระนั้นชาวไทยมุสลิมบางส่วนก็ยังนิยมใช้ภาษามาเลย์พื้นเมืองสื่อสารภายในชุมชนและภายในครอบครัวอยู่ สมาชิกภายในครอบครัวมุสลิมในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะจังหวัด นราธิวาส ยะลา ปัตตานี และทางตอนใต้ของจังหวัดสงขลา มักใช้ภาษามาเลย์พื้นเมืองในการสื่อสาร การสนทนาหรือถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว การทำมาหากิน ธุรกิจค้าขาย แม้แต่ข้อมูลหรือข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆก็จะถูกนำมาถ่ายทอดเป็นภาษามาเลย์พื้นเมืองอีกทีหนึ่ง (อาณัติ หมานสนิท, 2531)

นอกจากนี้แล้วภาษามาเลย์พื้นเมืองยังมีบทบาทและมีอิทธิพลต่อสังคมภายนอกของชาวมุสลิมอีกด้วย จะเห็นได้ว่าประชากรส่วนใหญ่นี้ประกอบอาชีพค้าขายตามแนวชายแดนนิยมใช้ภาษามาเลย์พื้นเมืองในการประกอบธุรกิจการค้า พบว่าในตลาดตามแนวชายแดนส่วนมากมักจะได้ยินเสียงผู้คนพูดภาษามาเลย์พื้นเมืองมากกว่าภาษาไทยหรือภาษาจีน ทั้งที่ลูกค้า พ่อค้า แม่ค้าส่วนมากสามารถพูดภาษาไทยได้ สำหรับการติดต่อค้าขายระหว่างลูกค้าและเจ้าของร้านค้าซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นชาวไทยพุทธเชื้อสายจีนนั้นก็มักจะใช้ภาษามาเลย์พื้นเมือง เห็นได้ชัดว่าเจ้าของร้านค้าจำนวนมากมักพูดภาษามาเลย์พื้นเมืองได้คล่องเพราะมีการติดต่อค้าขายกับชาวมาเลเซียอยู่เสมอ เนื่องจากพื้นที่ตามแนวชายแดนโดยมากจะเป็นพื้นที่สำคัญในการติดต่อค้าขายระหว่างไทยและมาเลเซีย (อาณัติ หมานสนิท, 2531)

นอกจากภาษาเยวี่ซึ่งใช้กันในหมู่ชาวไทยมุสลิมบางกลุ่มแล้ว ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งถือเป็นพื้นที่สำคัญในการค้าขาย เป็นเส้นทางการค้าที่สำคัญอีกแหล่งของประเทศไทย ทั้งการค้าภายในประเทศ และการค้ากับต่างประเทศ ทั้งมาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย จากการที่เป็นพื้นที่ค้าขายเช่นนี้ทำให้ในพื้นที่มีกลุ่มคนเชื้อสายจีนเข้ามาอยู่อาศัย ตั้งรกราก และทำการค้าขายกันอยู่มาก เช่น ในพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา พื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เป็นต้น กลุ่มชาวจีนที่เป็นกลุ่มใหญ่มาแต่เดิมที่ได้เข้ามาตั้งหลักแหล่งทำมาหากินในพื้นที่ชายแดน

ภาคใต้ เป็นกลุ่มชาวจีนที่อพยพมาจากมณฑลกว่างซีทางตอนใต้ของประเทศจีน ที่พูดกันทั้งภาษาจีนกวางไส จีนแคะ จีนกวางตุ้ง จีนแต้จิ๋ว และจีนฮกเกี้ยน (เทศบาลตำบลเบตง, 2544) ดังนั้นชาวจีนที่เข้ามาตั้งรกรากก็ได้สืบเชื้อสายต่อมาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าภาษาจีนของชาวไทยพุทธเชื้อสายจีนจะไม่นิยมมาใช้ หรือได้ยินกันมากนักในชีวิตประจำวัน แต่คนไทยพุทธเชื้อสายจีนบางกลุ่มก็ยังคงสามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาจีนได้ด้วยเช่นกัน

การที่ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจในเรื่องความสามารถในการเข้าใจภาษาอื่นนอกเหนือจากภาษาไทยที่ใช้กันอยู่ในประเทศไทยของประชาชนในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ ทั้งนี้เนื่องจากประเทศมาเลเซียมีประชากรหลากหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่รวมกันดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ดังนั้นสื่อกระจายเสียงของประเทศมาเลเซียจึงออกอากาศเป็นภาษาต่างๆถึง 4 ภาษาด้วยกัน ได้แก่ ภาษามาเลเซีย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาทมิฬ เพื่อตอบสนองความต้องการของคนในชาติ และเมื่อสื่อกระจายเสียงเหล่านี้ได้ไหลผ่านพรมแดนเข้ามาในประเทศไทย แน่ใจว่าภาษาต่างๆของสื่อกระจายเสียงที่ข้ามเข้ามานั้นจะมีผลกระทบต่อการเปิดรับสื่อประเภทต่างๆของคนไทยด้วย

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ประชากรส่วนใหญ่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยมีวิถีชีวิตวัฒนธรรมที่ค่อนข้างสอดคล้องกับประชากรในประเทศมาเลเซีย เมื่อบริบทของประชากรตามแนวชายแดนภาคใต้ของไทยมีความสอดคล้องกับประชากรในประเทศมาเลเซียแล้ว ย่อมมีผลต่อพฤติกรรมของผู้รับสารชาวไทยในการเปิดรับสื่อกระจายเสียงของมาเลเซียที่ไหลผ่านพรมแดนเข้ามายังชายแดนภาคใต้ของไทย และจากการที่มีความแตกต่างทางด้านศาสนาของประชากรในพื้นที่ชายแดนภาคใต้ของไทยจึงเป็นจุดที่น่าสนใจว่าความแตกต่างดังกล่าวของประชากรแต่ละกลุ่มนั้นจะมีผลต่อการเปิดรับสื่อกระจายเสียงประเทศมาเลเซียหรือไม่อย่างไร

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมของผู้รับสารชาวไทยที่มีต่อสื่อกระจายเสียงจากประเทศมาเลเซีย ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับสภาพความจริงที่เป็นอยู่ของ spillover signal จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามายังประเทศไทย โดยจากการค้นคว้าเอกสาร และติดต่อกับหน่วยงานหรือบุคคลต่างๆที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว เพื่อจะได้หลักฐานยืนยันที่แน่นอนถึงการข้ามเข้ามาของสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียมายังฝั่งประเทศไทย

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมและพัฒนางานเทคนิค กรมประชาสัมพันธ์ ได้กล่าวถึงสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามายังประเทศไทยว่า การข้ามเข้ามาของ

สัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียยังประเทศไทยนั้นมืออย่างแน่นอน และเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างประเทศไทยและประเทศมาเลเซียในการจัดประชุมคณะกรรมการร่วมทางเทคนิคว่าด้วยการประสานและจัดสรรความถี่วิทยุตามบริเวณชายแดนไทย-มาเลเซีย (Joint Technical Communittee on Coordination and Assignment of Frequencies along Malaysia-Thailand Common Border Meeting /JTC) เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เพื่อแก้ไขปัญหาการรบกวนของคลื่น spillover signal ที่ข้ามเข้ามารบกวน ในบางครั้งคลื่นสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามาในประเทศไทยก็เข้ามารบกวนคลื่นสัญญาณจากสถานีโทรทัศน์และสถานีวิทยุของประเทศไทย ตัวอย่างเช่น ความถี่วิทยุ 99.3 MHz ของสถานีวิทยุกระจายเสียงบุกิต บาการ์ (BUKIT BAKAR) จากประเทศมาเลเซีย ข้ามเข้ามารบกวนคลื่นความถี่ 99.25 MHz ของสถานีวิทยุกระจายเสียง 912 จังหวัดนราธิวาส เป็นต้น (รายงานการประชุม กองการสื่อสารระหว่างประเทศ,กรมไปรษณีย์โทรเลข: 2544) และขณะเดียวกันคลื่นสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศไทยก็ข้ามเข้าไปรบกวนคลื่นสัญญาณของประเทศมาเลเซียด้วยเช่นกัน

(เทอดศักดิ์ แพทยานนท์,สัมภาษณ์, 12 ตุลาคม 2544)

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นเกี่ยวกับลักษณะของ spillover signal ว่าความสามารถของคลื่นสัญญาณในการครอบคลุมพื้นที่ รวมทั้งความชัดเจนของสัญญาณที่ข้ามเข้ามาขึ้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางด้านภูมิศาสตร์ของพรมแดนทั้งของประเทศที่เป็นเจ้าของสัญญาณและประเทศผู้รับสัญญาณ ระยะห่างของสถานีส่งสัญญาณ กำลังส่งของสถานีส่งสัญญาณ หรือแม้แต่เทคโนโลยีด้านการสื่อสารของแต่ละประเทศ ซึ่งในเรื่องนี้คุณ เอนก นมทอง เจ้าหน้าที่ฝ่ายงานเทคนิค สำนักประชาสัมพันธ์เขต 6 สงขลา ได้ให้ข้อมูลว่า การข้ามเข้ามาของสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียในประเทศไทยนั้นประกอบด้วยปัจจัยหลัก 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางด้านเทคนิค และปัจจัยทางด้านธรรมชาติ ซึ่งจากปัจจัยทั้งสองดังกล่าวนี้ทำให้ปริมาณของสัญญาณที่เข้ามาในแต่ละจังหวัดนั้นไม่เท่ากัน บางจังหวัดอาจรับสัญญาณได้มากและชัดเจนกว่าจังหวัดอื่นๆ ตัวอย่างเช่น จังหวัดสตูล เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ทางใต้ติดกับทะเล ดังนั้นสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ของประเทศมาเลเซียจากเกาะลังกาวิจึงสามารถเดินทางผ่านเข้ามายังจังหวัดสตูลได้ดี แต่เนื่องจากว่าพื้นที่ภายในจังหวัดสตูลเองประกอบด้วยภูเขาที่สลับซับซ้อน และมีพื้นที่ไม่สม่ำเสมอ ซึ่งก็ทำให้ความชัดเจนของสัญญาณจากมาเลเซียลดลงไปมากด้วยเช่นกัน ในขณะที่จังหวัดนราธิวาสเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ติดกับประเทศมาเลเซียแม้จะมีภูเขาเป็นแนวพรมแดนระหว่างประเทศ แต่ความชัดเจนของสัญญาณจะมีความแรงและชัดเจนกว่าเนื่องจากอยู่ใกล้กับสถานีส่งสัญญาณจากประเทศมาเลเซียมากกว่านั่นเอง นอกจากนี้แล้วกำลังส่งจากสถานีส่ง

สัญญาณก็เป็นสิ่งสำคัญด้วยเพราะถ้าส่งสัญญาณด้วยกำลังส่งที่มากแล้ว บริเวณพื้นที่ที่ครอบคลุมก็กว้างขึ้นด้วยเช่นกัน

ส่วนในเรื่องการข้ามเข้ามาของสัญญาณวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียนั้น คุณ เอนก เนมทอง กล่าวว่ ยังไม่สามารถระบุได้อย่างชัดเจนถึงพื้นที่แต่ละจุดว่าจุดใดสามารถรับสัญญาณวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ชัดเจนมากน้อยกว่ากันเพียงใด เพราะลักษณะของการตรวจสอบคลื่นสัญญาณที่ปฏิบัติกันอยู่จะเป็นการตรวจสอบเพียงว่าจังหวัดใดบ้างที่สามารถรับสัญญาณวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ และสัญญาณวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามานั้น ได้เข้ามาบกรวนคลื่นสัญญาณวิทย์และโทรทัศน์ของประเทศไทยหรือไม่เท่านั้น สำหรับจังหวัดที่สามารถรับรายการวิทย์และโทรทัศน์ของมาเลเซียได้นั้น จะเป็นจังหวัดทางตอนใต้ของประเทศไทยที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ได้แก่ จังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ส่วนจังหวัดอื่นที่อยู่เหนือจังหวัดชายแดนขึ้นไป เช่น จังหวัดปัตตานี สามารถตรวจวัดพบสัญญาณวิทย์-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียเช่นกัน แต่เครื่องรับวิทย์และโทรทัศน์ของประชาชนไม่สามารถเปิดรับสัญญาณได้หรือหากรับได้ก็ยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควรเนื่องจากกำลังคลื่นที่ข้ามเข้ามานั้นต่ำมาก (อเนก เนมทอง, สัมภาษณ์, 16 ตุลาคม 2544)

คุณ อติเรก วีระกิจ ผู้อำนวยการศูนย์ตรวจสอบและเฝ้าฟังวิทยุภาคที่ 4 จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการตรวจวัดคลื่นวิทยุจากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามายังชายแดนประเทศไทย ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ในการตรวจวัดคลื่นสัญญาณจากประเทศมาเลเซียนั้น ทางศูนย์ตรวจสอบและเฝ้าฟังวิทยุภาคที่ 4 ได้ทำการตรวจวัดเป็นประจำทุกปี ซึ่งในแต่ละครั้งมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบว่าคลื่นสัญญาณใดบ้างของมาเลเซียที่เข้ามาบกรวนคลื่นสัญญาณของประเทศไทย ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การเจรจาแก้ไขต่อไป ดังนั้นจึงไม่อาจระบุได้อย่างชัดเจนถึงขอบเขตของพื้นที่ที่สามารถเปิดรับรายการวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ เนื่องจากในการตรวจวัดแต่ละครั้ง มักทำการตรวจวัดในพื้นที่จังหวัดแนวชายแดน แต่ก็สามารถระบุได้อย่างคร่าวๆ โดยพิจารณาจากข้อมูลเรื่องกำลังส่งของสถานีส่งสัญญาณจากมาเลเซียว่าแต่ละสถานีนั้นมีกำลังส่งเท่าใด และกินรัศมีอาณาบริเวณของสัญญาณในการครอบคลุมพื้นที่เท่าใด และพิจารณาจากเอกสารของทางการมาเลเซียประกอบกันด้วย (อติเรก วีระกิจ, สัมภาษณ์, 18 ตุลาคม 2544)

จากเอกสารข้อมูลการตรวจวัดสัญญาณคลื่นวิทยุจากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามายังประเทศไทยของศูนย์ตรวจสอบและเฝ้าฟังวิทยุภาคที่ 4 สามารถสรุปได้ว่า สัญญาณวิทย์และโทรทัศน์

ทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามเข้ามายังชายแดนประเทศไทยนั้น ครอบคลุมพื้นที่ใน 4 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดสตูล จังหวัดสงขลา จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส โดยมีรายละเอียดของพื้นที่ที่สามารถรับรายการวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของแต่ละจังหวัด ดังนี้

จังหวัดสตูล พื้นที่ที่ประชาชนสามารถเปิดรับรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ คือ พื้นที่อำเภอเมืองสตูล อำเภอควนโดน อำเภอท่าแพ อำเภอละงู อำเภอกวนกาหลง และอำเภอทุ่งหว้า

จังหวัดสงขลา พื้นที่ที่ประชาชนสามารถเปิดรับรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ คือ พื้นที่อำเภอสะเดา อำเภอนาทวี อำเภอสะบ้าย้อย อำเภอหาดใหญ่และอำเภอนาหม่อมบางส่วน

จังหวัดยะลา พื้นที่ที่ประชาชนสามารถเปิดรับรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ คือ พื้นที่อำเภอเบตง อำเภอธารโต และอำเภอบันนังสตา

จังหวัดนราธิวาส พื้นที่ที่ประชาชนสามารถเปิดรับรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ คือ พื้นที่อำเภอแว้ง อำเภอสุไหงโกลก อำเภอดากใบ อำเภอสุไหงปาดี อำเภอสุคิริน และพื้นที่อำเภอจะแนะบางส่วน

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับช่องสถานีวิทยุและสถานีโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่สามารถเปิดรับได้ในประเทศไทยนั้น เอกสารจากศูนย์ตรวจสอบและเฝ้าฟังวิทยุภาคที่ 4 ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตรวจสอบคลื่นสัญญาณที่ข้ามเข้ามายังประเทศไทยได้ระบุไว้ถึงสถานีวิทยุและสถานีโทรทัศน์ที่ประชาชนชาวไทยสามารถเปิดรับได้ ดังนี้

สถานีโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่สามารถเปิดรับได้ในประเทศไทยมี 4 ช่อง ได้แก่

1. ช่องสถานี RTM1 (Radio television Malaysia 1)
2. ช่องสถานี RTM2 (Radio Television Malaysia 2)
3. ช่องสถานี TV3 (Sistem Televisyen Malaysia Bhd)
4. ช่องสถานี NTV7 (National Seven Television Sdn Bhd)

สถานีวิทยุจากประเทศมาเลเซียที่สามารถเปิดรับได้ในประเทศไทยมี 6 ช่องสถานีได้แก่

1. ช่องสถานี Radio 1 (National Broadcast)
2. ช่องสถานี Radio 2 (Radio Muzik in FM-Stereo)
3. ช่องสถานี Radio 3 (Capital City Broadcast/Regional Broadcast)
4. ช่องสถานี Radio 4 (English Broadcast)
5. ช่องสถานี Radio 5 (Mandarin Broadcast)
6. ช่องสถานี Radio 6 (Tamil Broadcast)

จากข้อเท็จจริงในเรื่องคุณลักษณะของประชากรที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย และการข้ามเข้ามาของสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียยังชายแดนประเทศไทย ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาถึง การเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของผู้รับสารตามแนวชายแดนไทย ทั้งนี้เพื่อให้ทราบถึงแบบแผนพฤติกรรม การเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของประชาชนไทยบริเวณชายแดน พร้อมทั้งสาเหตุปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซีย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษา โดยพิจารณาว่าเป็นพื้นที่ที่มีพรมแดนติดกับประเทศมาเลเซีย เป็นพื้นที่ที่คลื่นสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียสามารถครอบคลุมได้ชัดเจนที่สุด และเป็นพื้นที่ที่ประชาชนสามารถเปิดรับรายการวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ อีกทั้งพิจารณาให้พื้นที่ที่เป็นทางผ่านและเส้นทางการค้าขายที่สำคัญด้วย โดยผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษาทั้งหมด 3 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา, พื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา , และพื้นที่อำเภอสุโงโกลก จังหวัดนราธิวาส

ก่อนทำการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยได้ค้นคว้าถึงเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่มีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อในการศึกษาวิจัย ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางต่องานวิจัย ซึ่งสำหรับในการศึกษาเกี่ยวกับการรับสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของประชาชนบริเวณชายแดนประเทศไทยนั้น งานวิจัยของ นางสาวสุนันทา เสียงแจ้ว พ.ศ. 2519 เรื่อง “ความสนใจรายการโทรทัศน์เพื่อการศึกษาของประชาชนในภาคใต้” เสนอว่า ผู้ชมในจังหวัดภาคใต้ที่มีพื้นที่ติดกับประเทศมาเลเซียนิยมชมรายการของสถานีโทรทัศน์มาเลเซียมาก เพราะมีรายการโฆษณาน้อย

งานวิจัยของนายสมศักดิ์ อภิบาลศรี พ.ศ.2521 เรื่อง “การเปรียบเทียบความสนใจรายการโทรทัศน์ของสถานีโทรทัศน์ช่อง 10 ชาติใหญ่ กับสถานีโทรทัศน์ประเทศมาเลเซียของประชาชนในจังหวัดภาคใต้” มีผลการวิจัยว่า ในระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ผู้ชมนิยมชมรายการโทรทัศน์ของสถานีชาติใหญ่มากกว่ารายการโทรทัศน์ของประเทศมาเลเซีย ส่วนในวันเสาร์อาทิตย์ในช่วงเวลา 18.00-22.00นาฬิกา ผู้ชมนิยมชมรายการโทรทัศน์ของประเทศมาเลเซียมากกว่า เนื่องจากมีรายการบันเทิงที่น่าสนใจมากกว่า และมีโฆษณาน้อยกว่ารายการโทรทัศน์ของสถานีโทรทัศน์ ช่อง 10 ชาติใหญ่ นอกจากนี้แล้ว ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าผู้ชมมีความเห็นว่ารายการบันเทิงและโฆษณาของโทรทัศน์มาเลเซียมีความน่าสนใจมากกว่ารายการของสถานีโทรทัศน์ชาติใหญ่

แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยทั้งสองชิ้นไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของประชาชนตามแนวชายแดน และไม่ได้กล่าวถึงอย่างชัดเจนว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อความสนใจในการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของประชาชนบริเวณชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแบบแผนพฤติกรรมการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของประชาชนตามแนวชายแดนไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของผู้รับสารตามแนวชายแดนไทย

1.3 ปัญหานำวิจัย

1. ประชาชนไทยบริเวณชายแดนไทย-มาเลเซียมีแบบแผนพฤติกรรมการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียอย่างไร
2. สาเหตุหรือปัจจัยใดที่มีผลต่อการเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของผู้รับสารตามแนวชายแดนไทย

1.4 ข้อสันนิษฐานการวิจัย

ประชาชนไทยตามบริเวณชายแดนไทย-มาเลเซียมีแบบแผนพฤติกรรมกาารเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียแตกต่างกันตามคุณลักษณะของประชากรทางด้านศาสนา โดยประชาชนที่เป็นคนไทยมุสลิมจะเปิดรับสื่อวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียมากกว่าคนไทยพุทธเชื้อสายไทยและคนไทยพุทธเชื้อสายจีน เนื่องจากรายการวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียมีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของคนไทยมุสลิมมากกว่า

1.5 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการเปิดรับสัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามพรมแดนเข้ามาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย พร้อมทั้งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับโดยผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะพื้นที่ที่กำหนด 3 พื้นที่ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ประชาชนสามารถรับสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียได้ ได้แก่

1. พื้นที่อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา
2. พื้นที่อำเภอสุไหงโกลลก จังหวัดนราธิวาส
3. พื้นที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา

1.6 นิยามศัพท์

สัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ข้ามพรมแดน (spillover signal) หมายถึง สัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ข้ามพรมแดนซึ่งเกิดจากลักษณะเฉพาะทางเทคนิคของคลื่นวิทยุที่ล้นข้ามเส้นกั้นอาณาเขตพรมแดนเข้าไปในประเทศใกล้เคียงโดยที่ประเทศเจ้าของสัญญาณไม่ได้มีเจตนาในเบื้องต้นที่จะให้การกระจายเสียงของตนรุกล้ำเข้าไปในประเทศอื่น ในงานวิจัยนี้สัญญาณวิทยุ-โทรทัศน์ข้ามพรมแดนหมายถึง รายการวิทยุและโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่สามารถกระจายเสียงและแพร่ภาพข้ามเข้ามาถึงผู้รับในฝั่งประเทศไทยได้

การเปิดรับสื่อ หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมกาารเปิดรับรายการต่างๆจากสื่อวิทยุ-โทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่สามารถกระจายเสียงและแพร่ภาพเข้ามาในพรมแดนฝั่งประเทศไทย

คนไทยมุสลิม หมายถึง ประชาชนชาวไทยที่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ทำการสำรวจ

คนไทยพุทธเชื้อสายไทย หมายถึง ประชาชนชาวไทยเชื้อสายไทยที่นับถือศาสนาพุทธ ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ทำการสำรวจ

คนไทยพุทธเชื้อสายจีน หมายถึง ประชาชนชาวไทยเชื้อสายจีนที่นับถือศาสนาพุทธซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ทำการสำรวจ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงสภาพสุขภาพอนามัยวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียที่ข้ามพรมแดนเข้ามาและสามารถเปิดรับได้ในฝั่งประเทศไทย
2. เพื่อทราบถึงแบบแผนพฤติกรรมการเปิดรับสื่อวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของผู้รับสารตามแนวชายแดนไทย
3. เพื่อทราบถึงสาเหตุปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับสื่อวิทย์และโทรทัศน์จากประเทศมาเลเซียของผู้รับสารตามแนวชายแดนไทย
4. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนปรับปรุงโครงสร้างสื่อกระจายเสียงให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนในท้องถิ่น ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญมาตรา 40
5. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงรูปแบบและเนื้อหารายการให้เหมาะสมกับความต้องการของคนในท้องถิ่น